

Намъ бѣше твѣрде тѣшко да вѣрвие , защото часъ-по-часъ потѣвахме въ сибѣгътъ . Момчетата ма помолна да ги заведе на Срѣдня-гора , но мене ми са не искаше да испълна желанието имъ по различни причини . — »Ако идеме на Срѣдня-гора , то турците твѣрде лесно могатъ да ни разбиятъ ,« казахъ азъ . — »По-добре е да бѣдеме избени отъ турците , нежели да извреме отъ студъ ,« рѣкоха момчетата . — »Да ви кажа право , азъ и самъ мислѣхъ , че не ще можеме да издѣржиме тая ягка зима .« — »Нусни баремъ насъ , седемъ-осемъ души , да идеме на Срѣдня-гора , защото ако са раздѣлиме , то по-лесно ще да са прехраниме ,« каза байряктаринѣтъ ми . Разбира са , че самите обстоятелства бѣха такива , щото азъ трѣбаше да са сжгласа . Повикахъ момците и рѣкохъ имъ : »Азъ ви давамъ дозволеніе да идете на Срѣдня-гора , но мола ви са да не говорите никому дѣ сте ма оставиле и на коя страна сжмъ отишалъ . . . Който иска да иде съ байряктаринѣтъ ми , то нека са отдѣли на страна .« Отдѣлиха са шестъ души . Простихме са . Презъ тая нощ ние едвамъ можахме да преминеме 300 крачки : вѣтарѣтъ ни носѣше по своята воля и обаряше ни твѣрде чѣсто . Около зора ние намѣрихме една праздна кошара , въ която наидохме временно спокойствие . Накладохме огнь , огрѣхме са и поразвеселихме са . Вечерѣта времето са пооправи и ние тржгнахме напредъ . Преминахме презъ четире села , които сж : Казосмодие , Твѣрдица , Жомали и Терзобѣзъ . Презъ денѣтъ просѣдѣхме надъ Бинкозъ-боазъ . На другиятъ денъ ние преминахме презъ турското село Чочовене , презъ Дер-